

25 december 2005

Jaargang 2005
Nr. 014 (special)
Oplage 378 stuks
- **Not for Resale** -

The Big 2005 Interview *The Big 2005 Interview*

**IT's
better to
know some
of the
Questions
then all of
the
Answers**

**The
best
investment
is always
in
Yourself**

Langzaam, nadert het einde van het eerste jaar dat we op stap zijn en dus wordt het tijd om iets extras te doen. Op basis van verscheidene suggesties is gekozen voor een breed interview gevuld met vragen van het lezerspubliek. Er kwamen zoveel vragen binnen, dat we een selectie hebben gemaakt van degene die het meest voorkwamen. De antwoorden vinden jullie verderop in deze Special Edition van de Mirror

Graag wensen we iedereen veel leesplezier

En natuurlijk

“The Finches”

Klarix, Carla Fabian en Mighalle

**Merry Christmas
and
Happy New Year**

Jullie zijn inmiddels bijna een jaar onderweg, heb je het nog steeds naar je zin? Geen last van heimwee? Wat viel er mee, wat viel er tegen?

Ja, we hebben het nog steeds naar onze zin. Natuurlijk zijn er de nodige ups en downs geweest maar over het algemeen is alles tot nu toe goed verlopen. Wat heimwee betreft; 4 mensen, 4 antwoorden. Mighalle heeft ongetwijfeld in het begin het meest last gehad van heimwee. Toen we stopten met het voorlezen van een gepersonaliseert voorleesboek waarin opa, oma's, ooms, tantes, neefjes en nichtjes voorkomen is het weggeëbd. We verwachten weer wel een (heftige) ervaring wanneer oma Dooley na 5 weken met ons te hebben meegereisd weer terug naar huis gaat.

Fabian praat regelmatig over zijn klasgenootjes en denkt met vlagen nog steeds dat hij er terugheen gaat. Van tijd tot tijd wil hij 'later' een machine uitvinden die hem in twee tellen naar Nederland brengt.

Klarin denkt soms aan het huis in Roosendaal met al die mooie UTP bekabeling en verzucht dat hij wel weer eens (een dag) zou willen werken.

Carla heeft van heimwee, tot nu toe, nog het minste last. Een beslissing is een beslissing.

Alle 4 kijken we toch nog steeds uit naar dingen die nog op het 'programma' staan.

Wat heel erg meeviel was de snelheid waarmee we gewend raakten aan het mobiele leven en de toch wel beperkte ruimte die we tegenwoordig tot onze beschikking hebben. Het feit dat we ook nu 'van alle gemakken' zijn voorzien en niet steeds onze koffers hoeven te pakken is daar voor ons zeer beslist debet aan. Daarnaast is de keuze voor een truck in combinatie met een Fiver een perfecte gebleken. Niet alleen is het bijzonder stabiel, maar tevens ideaal omdat je de Fifthwheel afkoppeld op de camping en met de Dodge de omgeving kunt verkennen.

Wat tegen viel was vaak de onderhoudsstaat van de Amerikaanse wegen, met name de Highways in en om de steden. Ze zijn wel breed, vaak 6 of 8 baans maar hebben bumps (hoogteverschillen in de breedte van de weg), dips (als een bump maar dan een 'diepte'verschil), lengte ribbels, bestaan uit platen, hebben vaak scheuren en zijn (bijna altijd) onverlicht.

Wat mis je het meest van het leven in Nederland? Wat mis je het minst?

Een stevige bruine boterham met oude kaas. Maar dat hebben we als volgt opgelost. We bakken ons eigen brood (het Amerikaanse brood is of zuur –souerdough– of mierzoet maar in beide gevallen super zacht en klef) en bij Sam's Club of Cosco (soort Makro maar dan voor iedereen toegankelijk die een pasje wil kopen) verkopen ze soms Goudse of Oude kaas, en dan wordt meteen ruim ingekocht(!) want het gele plastic dat ze hier in USA kaas noemen is voor een Hollandse kaaskop niet te pruimen. We missen het minst: De wekker die standaard om 07.00u afloopt, het in de file staan, de absurde benzine prijzen in Nederland, het gemekker over het weer. (Al schijnt dat universeel te zijn, want ook hier doen ze daar aan mee) en het moeten meenemen van de boodschappentas (hier namelijk pakken ze het voor je in in plastic tasjes). Oké dat laatste niet milieubewust maar wel handig. (Carla denkt daar weer anders over en wordt 'gestoord' van al die plastic troep en heeft stad en land afgelopen voor iets dat op een boodschappentas lijkt).

Toen je vertrok hadden jullie een planning gemaakt in tijd en ook in geld. Loopt dat nog een beetje op schema?

Ja, het geheel loopt netjes op schema. Zowel in tijd als in geld. Qua tijd blijkt het nog het beste gepland. Voor Noord Amerika hadden we gerekend op 13 maanden. Van te voren hadden we een planning op week niveau gemaakt me daarin opgenomen een slack van 5 %. Per week was aangegeven waar we aan het begin en aan het eind zouden zijn. Die planning hebben we vrij goed kunnen realiseren. Hadden we een keer een tegenvaller, zoals met die gebroken bladveren, dan hebben we dat meteen gecompenseerd door iets te skippen. Doordat we direct op veranderingen hebben gereageerd lopen we zelfs 1 week voor op het schema. Financieel bleek wat lastiger in de hand te houden. Oorspronkelijk lag de begroting op E 100,- per dag. Dat hebben we maar krap gehaald. Grootste boosdoeners hier waren: de enorm gestegen brandstofprijzen, de dure auto- en RV verzekering, de hoge levenskosten in Alaska en het feit dat we in het begin teveel buitenshuis gegeten hebben. Een bezuinigingsronde in de 2e helft van het jaar was nodig om het geheel weer in de juiste proporties te krijgen.

Op zo een reis wordt je vaak geconfronteerd met je sterke en zwakke punten. Waar liggen die bij jullie en hoe heb je je zwakke punten aangepakt.

Oei, dat is een vervelende vraag maar goed we zullen eerlijk zijn. Het sterkste punt dat we hebben is dat we als team bijzonder goed samen kunnen werken, elkaar aanvullen en weinig overlap in vaardigheden hebben. Klarin is ondernemend, organisatorisch en technisch een kei, maar administratief slordig en heeft te weinig geduld om les te geven. Carla heeft zich ontwikkeld tot een echte juf met veel geduld waar het om lesgeven gaat en als ze geen administratief talent had gehad dan waren we allang verzand. Ondernemend zeker ook maar anders dan Klarin die graag de regels nog wel eens naar zijn eigen hand zet, is zij behoudender en zal ze zelden overtreden. Qua techniek, tsja dat slaan we maar liever over.

Wanneer iemand naar N. Amerika zou gaan, wat mag ie dan beslist *niet* overslaan?

Alaska! Absolutely the best of our trip so far! We spendeerden er 6 weken en hadden er gemakkelijk de gehele zomer kunnen doorbrengen.

Wat doen jullie als je ruzie hebt. Jullie zitten zo lang zo dicht op elkaars lip, dat moet toch een keer fout gaan.

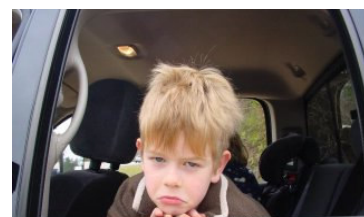
Daar hebben we even over na moeten denken. Geeft volgens ons meteen aan dat er niet al te frequent knallende ruzies zijn, wat niet wegneemt dat het niet altijd koek en ei is. Er is verschil van mening en er vallen wel eens scherpe woorden, maar zeker wanneer de kinderen in de beurt zijn beperken we dat tot een minimum, zuchten diep, kijken boos en gaan door met de dagelijkse gang van zaken, of een 'blokje om'. Zodra de kinderen slapen is het wel zaak e.e.a. goed uit te praten en de lucht te klaren. Dat werkt prima, van je hart geen moordkuil maken, elkaars mening respecteren en duidelijk zijn naar elkaar toe. Waarmee we zeker het principe van het gezegde: "Wanneer twee mensen het altijd met elkaar eens zijn, is er een overbodig" hanteren. We zijn, en blijven, tenslotte individuen. Kinderen gaan heel wat ongeremder met elkaar om. Soms hebben we het gevoel dat ze dagelijks en de gehele dag met elkaar ruzie maken. Om de onbenulligste dingen. Vooral bij moeheid slaat de irritatie snel(er) toe. (Dat verschilt niet bij de volwassenen). Gelukkig blijft het bij hen meestal bij 'lelijke' woorden en af en toe wat geduw en getrek. Een enkele keer heeft Mighalle Fabian gekrabbd en heeft Fabian Mighalle een mep of stomp verkocht. Binnen niet al te lange tijd zijn ze echter weer *on speaking terms* en een uurtje later worden er weer complotten gesmeed om kattenkwaad uit te halen.

Hoe gaat het les geven?

Dat gaat nu goed, maar heeft beslist wat voeten in aarde gehad. Vooral in het begin was het zoeken. Zoeken naar een reisritme waar het schoolwerkritme in paste, of andersom. Het wennen aan veranderde verhoudingen. Niet als ouder en kind maar als leerkracht en leerling. Iets waar, het moet gezegd, de eerste meer moeite mee had dan Fabian zelf. Als ouder heb je vaak verwachtingen van je kind die je als leerkracht los moet laten. Door 'opstartproblemen' en het zeer drukke schema in het begin van de reis hebben we een achterstand opgelopen ten opzichte van het schooljaar in Nederland. Omdat onze reis gepland is voor ca. 2,5j is dat, tot nu toe, nog niet echt problematisch gebleken. Inmiddels zijn we met schrijven en rekenen van groep 4 gestart. Bij taal zijn we met de afsluiten de laatste lessen van groep 3 bezig. Nu het lezen vlotter gaat, gaan de taallessen ook wat vlotter. Fabian krijgt, meestal, 6 dagen per week les, en maakt zijn (reken)werk vaak in de auto. Ook de vakanties bepalen we zelf en zijn, helaas voor Fabian, korter dan de Nederlandse. We hopen zo lessen in te halen en tegen de tijd dat we in Nederland terugkeren weer helemaal synchroon te lopen.

Hoe bevalt het rijden met zo een grote combinatie van ca 15 meter ?

Ja goed eigenlijk wel. In het begin was het wel schrikken. Dat begon al toen we voor de eerste keer in de Dodge stapten. Die leek al monsterlijk en daarna kwam er nog een fifth wheel van 10meter achter. Vooruit en de bocht om gaat vlekkeloos Achteruit parkeren is vaak een uitdaging maar ook dat hebben we al redelijk onder de knie. Ofschoon het vaak een vervaarlijke klus is .

Expedition Finchroad
Van Texas via The Northpole naar
Tierra del Fuego

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007 USA
Phone: 00-31-1-2069483742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@gmail.com

Wat was je leukste ervaring? Wat was de minst prettige

Leukste: Het persoonlijke contact met allerlei mensen, zoals Les Kovac, Mel Berry (van de satellietshotel), Frans Kokx in Florida, An van Keulen in Calgary, Toine & Sylvia Kuijpers in Merced (geëmigreerde Nederlanders) en al die andere mensen, reizigers vaak, Amerikanen of Nederlanders of van waar ook en de vlotte en enthousiaste reacties van de douane-beambten (op die ene aan de Mexicaanse grens na).

En Alaska! Dat was absoluut top! Het mooiste stukje Amerika!

Minder leuk: Het 'gedoe' bij de aanvraag voor de visa. De manier en de toonzetting waarop dingen gevraagd werden.

De verlenging van het visum aan de Mexicaanse grens, waar we volgens de douane-beambte, ondanks onze multiple entries, geen recht op hadden zonder opnieuw aan te vragen en credibilaty aan te tonen, volgens wie ze het bij het consulaat die de visa uitgaven het ook niet voor het zeggen hadden, dat hij ons misschien 2 dagen kon geven of gewoon een streep door het visa halen. His supervisor saved the day!

“One Nation onder God staat op de helling “

Wat vind je van de Amerikanen? Is het echt “One nation under God” en “United we stand”?

Naar onze bescheiden mening bestaat 'De' Amerikaan niet. Ze zijn zeker zo divers als de inwoners van de verschillende landen van Europa. Voordat Noord Amerika United werd waren de huidige Staten immers ook allemaal zelfstandig. Zoiets als het huidige Europa. Het gekrakeel waar we Europa van betichten gebeurt ook in de Verenigde Staten, omdat USA echter een land is blijft het binnenskamers. De grappen en grollen die mensen over en weer over andere Staten maken zijn vaak botter en kleinerende dan de Belgisch of Nederlands-Duitse moppen. De kritiek op de regering is ongezoeten en messcherp. Er is veel ophef over “Merry Christmas” of “Happy Holidays”, omdat het 1e mogelijk mensen die niet geloven, of niet in Christus geloven, er aanstoot aan zouden kunnen nemen en omdat het 2e grievend voor de wel gelovige zou kunnen zijn/is. Vanwege de verschillende geloven is het “*under God*” geschrapt in the bow die de kinderen op school aan vlag en vaderland opzeggen aan het begin van de schooldag. Voor wat One Nation betreft; we hebben Texanen gesproken die liever weer onafhankelijk zijn, maar vanwege het geld uit Washington DC dat in wegen, scholen, politie e.d. gestoken word zich gedwongen zien verenigd te blijven. Moderne Homesteaders kiezen voor verre uithoeken in Alaska waar ze zo min mogelijk last hebben van regeringsbemoeienissen. Alaskanen grappen over de rest van de USA als “South America” en hebben uitspraken als: “We don't need them. They need us. We've got the oil”, wat niets aan fantasie over laat.

Heb je (nog steeds) een vakantiegevoel? Kom je nog terug of denk je dat je in Amerika zou kunnen wonen?

We zijn nooit met een vakantiegevoel vertrokken. We gingen, en gaan, meer uit van: A way of life. Vooral de laatste 3 maanden waren (psychisch) slopend. Carla in de lappenmand, problemen met de Hitch, onderhoudsbeurt van de Dodge die niet gelopen zijn zoals we dachten en we daardoor problemen kregen, de bladveren van de Fiver die gebroken waren, de verzekeringsgeschiedenis van Fabian's oog dat nog altijd niet afgewikkeld is, de nieuwe ziektekostenverzekeringswet van 2006 waarvan niemand precies weet waar wij nu staan, visumperikelen, de verzekering voor Midden & Zuid Amerika die (nog) niet vloten wil, de overige, kleine irritaties. Nee, als we al soms een vakantiegevoel hebben was het zeker niet de afgelopen 3 maanden.

Amerika als het beloofde land en het land van de Big Opportunities hebben wijzelf niet als zodanig ervaren. Tijdens het reizen door de staten in het midden van Amerika hebben we heel wat mensen aan de onderkant van de sociale ladder gezien. Veel afbraak, vergane glorie, veel zwervers, kortom (heel) veel armoede. Amerika heeft, denken wij, net als ieder land zijn mogelijkheden wanneer je op de goede plek op de juiste tijd bent en de juiste talenten of connecties hebt. Het komt je nergens aangewaaid. Dat neemt niet weg dat we niet denken dat we hier niet zouden kunnen wonen. Er zijn plaatsen waar we ons heel wel thuis voelden zoals Lynden in the State of Washington, maar vooralsnog hebben wij het in Nederland, als onze thuishaven, nog altijd erg naar onze zin.